

[Pelle Voigt]

Den groteske situation, der opstod i Europarådet, har medført, at tyrkiske såkaldte parlamentarikere nu rent faktisk er i stand til at deltage i afstemninger både i forsamlingen og i Europarådets komiteer, bl.a. om rekommandationer om, hvilke faglige rettigheder der skal være gældende for folk i den danske fagbevægelse.

Det var med stor forbløffelse og meget ubehag, at vi under den sidste session oplevede, hvorledes tyrkiske parlamentarikere med begejstring stemte for forslag, som også danske parlamentarikere havde haft en ganske væsentlig andel i, om ophævelse af arbejdsmarkedets eksklusivtaler f.eks. De deltog i disse afstemninger, fuldstændig som om der var tale om almindelige parlamentarikere. Og alt dette lykkedes udelukkende i kraft af et politisk-organisatorisk kup i forsamlingen, som ved at udnytte en tolkestrejke i apparatet i Strasbourg opnåede at udskyde godkendelsen af den parlamentariske foramlings mandater indtil næste session.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at den situation må være stærkt utilfredsstillende for det danske folketing, som sender delegationer til Strasbourg for at deltage i Europarådets arbejde, og som har gjort meget for at tage Europarådets grundlag alvorligt i sit arbejde. Kampen for menneskerettighederne og kampen for demokratiet er det centrale i denne forbindelse, og det kan derfor naturligvis ikke tolereres, at der i arbejdet på linje med danske folkevalgte og andre parlamentarikere deltager særligt håndplukkede tyrkiske såkaldte parlamentarikere, der ikke er udgaaet af et demokratisk valg.

Ministeren påpegede i sin redegørelse med megen vægt og nogle enkelte eksempler, hvor galt det står til med situationen og med menneskerettighederne i Tyrkiet. I virkeligheden står det jo ikke så lidt værre til, end ministeren var i stand til at komme ind på i sin skildring, og det er der da ikke noget at sige til. Men det må være helt klart for et demokratisk parlament, at et land, hvor der fortsat finder tortur og politiske fængslinger sted, et land, hvor mennesker kan blive sat i fængsel og tortureret for oprettelse af en fredskomite, for at drive faglig virksomhed, som ville være tilladt i ethvert demokrati, ikke kan kaldes demokratisk, et sådan lands parlamentarikere, der ikke udgår af demokratiske valg, kan

ikke anerkendes som samarbejdspartnere i Europarådet.

Tyrkiet er også stadig dybt præget af – ud over en undertrykkelse af almindelige fundamentale menneskerettigheder og sociale rettigheder for befolkningen – en voldsom national undertrykkelse af det kurdiske folk, det kurdiske mindretal. Det er jo en fantastisk form for demokrati, at man kan vedtage en undtagelseslovgivning, der giver militær og politi ret til at foretage ejendomskonfiskationer, der i givne tilfælde i Kurdistan har ført til nedlæggelse og tvangsflytning af hele landsbyer, der med administrative midler griber ind med tvang over for folk, der blot ønsker at tale deres eget sprog, skrive deres eget sprog, udtrykke sig som en nationalitet og anvende nogle rettigheder, som burde være selvfølgelig i ethvert demokrati.

Jeg skal i denne forbindelse sige, at selv om Danmark har tillagt sig nogen fortjeneste ved at deltage så aktivt i at rejse sagen mod Tyrkiet for Menneskerettighedskommissionen, så synes vi i SF stadig, det er beskæmmende, at det kurdiske folks nationale interesser ej heller tilgodeses, når kurderne kommer som indvandrere til Danmark.

Det er ikke en sag, jeg vil tage op i debatten her og senere udenrigsministeren med, men vi kan ikke lade være med at synes, at det er bekymrende og måske endog lidt hyklerisk, at Danmark på den ene side kritiserer undertrykkelsen af menneskerettighederne i Tyrkiet og på den anden side hertilands nægter det store flertal af indvandlerne fra Tyrkiet, som er kurdere, at få undervisning i deres eget sprog. Man lader ikke indvandreradioen tale kurdisk, som er det sprog, som de fleste af indvandlerne forstår, og som er deres modersmål, og i indvandrerradioen kan man ikke få optaget almindelige meddelelser om møder og arrangementer, der finder sted i kurdisk regie osv. Det vil SF på et senere tidspunkt vende tilbage til her i folketinget.

Jeg skal afslutningsvis sige, at vi ikke i denne debat vil genere ministerens bestræbelser på at føre menneskerettighedskommissionssagen videre ved at foreslå det, som vi egentlig mener, nemlig at man omgående og uden videre diskussion burde ekskludere Tyrkiet af Europarådet og naturligvis også af Europarådets Ministerkomité.